

AJUDANT A VIURE

Actuar, més que no lamentar-se

Ho he escoltat a la ràdio: «Per cada minut que dediques a lamentar-te, un minut menys que tens per a actuar». Un pensament que m'ha semblat especialment constructiu per a començar la Quaresma, període que prepara la celebració de la Pasqua (pas de mort a vida). Per què no busquem compromisos i maneres concretes d'actuar i promoure vivències transformadores? Tradicionalment, la Quaresma ha estat per als creients temps de penitència i de reconciliació i continua essent una ocasió esplèndida per a

Francesc Castelló i Aleu

una profunda revisió de vida a la que no hauríem de resistir-nos per incòmode que resulti confrontar-nos amb la veritat de l'Evangelí.

Davant una nova Pasqua, vull compartir amb vosaltres la pau i la serenitat que dóna saber que estem en bones mans i convidar tots a viure un dels valors més necessaris en el nostre temps: l'esperança. I, en concret, als cristians vull recordar-los que no podem mai anunciar i presentar Jesucrist des de la «desesperança» o des de la consciència (o aparença) de què «no hi ha res a fer», excusant-nos en què la nostra

societat està molt descristianitzada.

Però, com us deia en la Carta Pastoral («Entre tots i per al bé de tot-hom»), l'esperança no és una actitud que s'adquireix amb voluntarismes o gimnàstica espiritual, sinó passant perills i problemes greus dels quals només ens en podem sortir per gràcia de Déu. Avui ens calen més que mai cristians «provats i esperançats» que ens siguin un referent, com ho és de fet per a tots nosaltres el jove lleidatà beat Francesc Castelló i Aleu, un cristià capaç de dur fins al final una vida coherent amb la seva fe i donar-ne el testimoni suprem de morir pel Crist.

És cert que existeix la temptació de tancar-se amb actitud de resignació davant la dificultat d'entrar en diàleg amb la societat actual; molts estan desanimats en l'assaig de noves vies d'evangelització, amb el perill de refugiar-se en l'intimisme o en petits grups de compensació. Però també hi ha molta gent que busca i viu valors evangèlics. Busca fars que els hi guiïn i un d'aquests fars és l'esperança cristiana.

Mai negarem les dificultats, però la nostra convicció és que des que Déu ressuscità Jesús d'entre els morts, és ja una experiència demostrada que les tenebres només les dissipa la llum i que l'odi únicament el venç un amor incondicional a l'estil del Mestre. València, doncs, per a il·luminar, purificar i estimular suscitant valors evangèlics: actituds d'esperança, llibertat, justícia, respecte, convivència, fraternitat..., i promovent comportaments coherents amb aquests valors.

Aprofitem la Quaresma, per exemple, per a fer opcions decidides d'altruisme i generositat. Que l'antiga pràctica del dejuni i l'almoïna generosa ens porti a privar-nos de manera eficaç, no tan sols del superflu sinó també de bastant més per compartir-ho amb els qui viuen en necessitat. L'oració incessant demostrarà també si Déu té la prioritat efectiva en la nostra vida i ens menarà a reproduir amb Crist el camí que salva: desviure'ns pels altres «perquè tinguin vida».

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

De la Delegació Diocesana d'Ensenyament

Benvolguts pares. En el moment de preinscripció del vostre fill o filla a l'IES que trieu, des de la Delegació Diocesana, amb la intenció de cooperar amb vosaltres, gosem fer-vos arribar aquesta informació, confiant que us sigui d'utilitat.

El proper curs el vostre fill o filla canvia de cycle educatiu. Un motiu de satisfacció per a vosaltres els seus pares. És un pas important en el qual tant a vosaltres com a ell o ella se us demana participar en el disseny de l'itinerari de la seva formació. Per a això sabeu que haureu d'eleger algunes de les matèries del currículum. Seria bo que la vostra elecció dels *crèdits variables*, matèries optatives que triareu, respongués, en un context de diàleg pares/fill o filla, a:

- **Allò que vosaltres voleu per a la formació del vostre fill o filla.**
- **Les capacitats, necessitats i inclinacions que ell o ella té.**

En relació a això, les lleis educatives preveuen que hàgiu de prendre alguna decisió ja des del mateix moment que ompliu el full de preinscripció. Aquest és el cas de l'assignatura de Religió. **La matèria de Religió és una aportació rellevant a la formació integral i una oportunitat per a la formació del fill o de la filla.** A través d'ella:

- **Podrà comprendre el perquè i el per a què** de moltes de les obres que es contempen en els nostres museus; de construccions significatives per a la nostra història (catedrals, ermites, monestirs...) las quals ens informen de les nostres arrels; així com dels nostres valors culturals i de les obres

literàries i musicals que, a més de ser la base de la cultura europea, configuren la nostra.

- **Aprendrà a valorar** no poques de les manifestacions socials i culturals i expressions religioses públiques del nostre país (festes, aplecs, costums, llenguatges...).
- **Tindrà l'oportunitat de reflexionar, debatre i compartir valors** que l'ajudaran al seu creixement personal, així com a la convivència i a la participació.
- **Analitzarà raonadament l'horitzó de sentit que brolla de la vida i de la història** capaç de fonamentar l'esperança igualment com les tradicions religioses que perfilen la nostra societat i les fonts de la fe i cultura cristiana.

En la classe de Religió **el professor especialista treballa aquests objectius de manera científica, activa i cooperativa.** Així contribueix al desplegament d'habilitats lingüístiques, socials, ètiques, estètiques, emocionals, etc. de l'alumnat que s'ha inscrit a la classe de Religió.

Per a que el vostre fill o filla pugui participar en una matèria que té aquestes propietats, si així ho desitgeu, **en el moment en el què realitzeu la preinscripció de cara al proper curs, haureu de marcar la casella referent a classe de Religió, senyalant Religió Catòlica.**

Amb el desig d'haver-vos estat útil en aquest moment de la formació del vostre fill o filla, restem a la vostra disposició, si desitgeu alguna informació complementària.

Mn. Lluís Sallán
Delegat Diocesà

▶ Cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, el bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa a *Ràdio Estel* i *Ràdio Principat* (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos. També, per a aquells que no puguin seguir el programa en directe del diumenge, poden escoltar-lo a la nostra web: www.bisbatlleida.org. Aquesta emissió radiofònica s'enregistra en els estudis de ràdio COPE Lleida, cosa que agraïm al seu director i als seus tècnics.

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 17,5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la pomera de Sodomà en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xardorosos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar. Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor, i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua, que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

► Salm responsorial (1)

R. *Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.*

Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, / ni va pels camins dels pecadors, / ni s'asseu al ròdol burleta dels descreguts. / Estima de cor la llei del Senyor, / la repassa meditant-la nit i dia. R.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: / dóna fruit quan n'és el temps / i mai no es marceix el seu fullatge, / duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos; / seran com la palla escampada pel vent. / El Senyor empara els camins dels justos, / i els dels culpables, acaben malament. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,12.16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, ¿com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estariu submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei; si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 6,17.20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble, que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó. Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el Regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploreu: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegrareu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes.

Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.»

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 17,5-8)

Así dice el Señor: «Maldito quien confía en el hombre, y en la carne busca su fuerza, apartando su corazón del Señor. Será como un cardo en la estepa, no verá llegar el bien; habitará la aridez del desierto, tierra sabrosa e inhóspita.

Bendito quien confía en el Señor y pone en el Señor su confianza. Será un árbol plantado junto al agua, que junto a la corriente echa raíces; cuando llegue el estío no lo sentirá, su hoja estará verde; en año de sequía no se inquieta, no deja de dar fruto.»

► Salmo responsorial (1)

R. *Dichoso el hombre que ha puesto su confianza en el Señor.*

Dichoso el hombre / que no sigue el consejo de los impíos, / ni entra por la senda de los pecadores, / ni se sienta en la reunión de los cínicos; / sino que su gozo es la ley del Señor, / y medita su ley día y noche. R.

Será como un árbol / plantado al borde de la acequia: / da fruto en su sazón / y no se marchitan sus hojas; / y cuanto emprende tiene buen fin. R.

No así los impíos, no así; / serán paja que arrebatada el viento. / Porque el Señor protege el camino de los justos, / pero el camino de los impíos acaba mal. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 15,12.16-20)

Hermanos:

Si anunciamos que Cristo resucitó de entre los muertos, ¿cómo es que dice alguno de vosotros que los muertos no resucitan? Si los muertos no resucitan, tampoco Cristo resucitó; y, si Cristo no ha resucitado, vuestra fe no tiene sentido, seguid con vuestros pecados; y los que murieron con Cristo se han perdido.

Si nuestra esperanza en Cristo acaba con esta vida, somos los hombres más desgraciados. ¡Pero no! Cristo resucitó de entre los muertos: el primero de todos.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 6,17.20-26)

En aquel tiempo, bajó Jesús del monte con los Doce y se paró en un llano, con un grupo grande de discípulos y del pueblo, procedente de toda Judea, de Jerusalén y de la costa de Tiro y de Sidón. Él, levantando los ojos hacia sus discípulos, les dijo: «Dichosos los pobres, porque vuestro es el Reino de Dios. Dichosos los que ahora tenéis hambre, porque quedaréis saciados. Dichosos los que ahora lloráis, porque reiréis. Dichosos vosotros cuando os odien los hombres, y os excluyan, y os insulten y proscriban vuestro nombre como infame, por causa del Hijo del hombre. Alegraos ese día y saltad de gozo, porque vuestra recompensa será grande en el cielo. Eso es lo que hacían vuestros padres con los profetas.

Pero, ¡ay de vosotros, los ricos, porque ya tenéis vuestro consuelo! ¡Ay de vosotros, los que ahora estáis saciados, porque tendréis hambre! ¡Ay de los que ahora reís, porque haréis duelo y lloraréis! ¡Ay si todo el mundo habla bien de vosotros! Eso es lo que hacían vuestros padres con los falsos profetas.»

Església situada tocant al llac de Tiberiades, que recorda el lloc del Sermó de la Muntanya

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Jm 1,1-11 / Sl 118 / Mc 8,11 ■ **dimarts**: Jm 1,12-18 / Sl 93 / Mc 8,14-21.

Comença el temps de Quaresma

■ **Dimecres**: Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18

■ **dijous**: Dt 30,15-20 / Sl 1 / Lc 9,22-25 ■ **divendres**: Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15

■ **dissabte**: Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32

■ **diumenge** vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.): Dt 26,4-10 / Sl 90 / Rm 10,8-13 / Lc 4,1-13.

Les Benaurances, considerades per alguns la *charta magna* del cristianisme, marquen el to de la litúrgia d'aquest diumenge. La versió de Lluc, més breu que la de Mateu, conté quatre benaurances a les quals corresponen quatre malaurances. Les benaurances es refereixen als pobres, als qui passen fam, als qui ploren i a aquells que són perseguits per causa del Crist. En canvi, les malaurances es refereixen als rics, als qui estan tips, als qui riuen i als qui reben lloances de la gent.

Ben mirat, tot això sembla un contrastant perquè, segons la lògica del món, els feliços són (o haurien de ser)

els malaurats de l'evangeli i, a l'inrevés, els malaurats són (o haurien de ser) els feliços de l'evangeli. Les benaurances, però, no segueixen aquesta lògica sinó aquella de l'evangeli que es regeix per uns altres barems que no tenen res a veure amb la riquesa, la societat, l'alegria passatgera o la vanaglòria. Sens dubte, el programa de les benaurances és difícil de seguir.

Per això, us proposem algunes condicions que ens ajudin a viure-les millor: tenir un esperit joiós, ser sensibles al dolor dels altres, estimar els germans com el Crist ens ha estimat, evitar la superficialitat, no ser esclaus de la moda, tenir el cor lliure, acceptar

les nostres febleses, creure en el misteri, recuperar la ingenuïtat, ser creatius, tenir sentit de l'humor..., entre moltes altres.

Per als cristians, les Benaurances són un camí de conversió i un camí de felicitat. Encara que sembli estrany, conversió i felicitat no són pas incompatibles: la veritable conversió porta a la veritable felicitat i ambdues rauen en el cor. És veritat que les Benaurances no parlen explícitament de conversió, tanmateix exigeixen a la persona una transformació interior que respon a la bona notícia: la salvació ens ve del Crist.

Dra. Núria Calduch-Benages

COMENTARI

Conversió i felicitat

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La generositat del Dr. Pere Tarrés

Vaig fer un estudi sobre l'espiritualitat del Dr. Tarrés en el qual deia sense vacil·lar que la llum qualitativa que admirava la gent era *la generositat entregada i alegre*. La gent hi percebia l'amor generós, entregat fins a la fi, alegre amb el goig que ve de l'Esperit (cf. *Rm 14,17*), present en les diverses fases de la seva existència:

- a) *La generositat entregada del metge cristià irradiava alegria*. Un metge pot ser brillant en l'exercici de la professió, encertat en el diagnòstic i en el tractament; cordial i senzill. Això pot ser normal. Així fou Tarrés. Si, a més, el pacient endevina que el metge li té afecte personalitzat, aleshores es produeix un *plus* aureolat per un amor no esperat, símbol obert i real de l'Amor més gran.
- b) *La generositat de l'apòstol de joventut*. Tarrés és un laic d'Acció Catòlica de Pius XI. Això és normal. Però és també un organitzador que fa brollar la Federació de Joves Cristians en els pobles, viles i ciutats de Catalunya. Això sobrepassa el que és normal. Ell expressa amb convenciment total aquesta vida com a amor de Jesucrist que for-

ja la personalitat del jove, tot infontent-li la generositat, la justícia, el desprendiment, la puresa i, sobretot, l'amor al Senyor. Això ratlla l'excepcionalitat.

- c) *La generositat del soldat en el front*. Mobilitzat com a metge de batalló, Tarrés conserva intacta en el front de guerra la seva capacitat de donació múltiple: de relació cordial, d'amistat amb persones de molt distint tarannà i ideologia. Per a ell la donació als altres i la donació a Déu eren les dues cares de la mateixa moneda.
- d) *La generositat del sacerdot*. Déu li conservà l'entrega generosa i alegre en el camí del presbiterat, que no va ser per a ell un camí de roses. Mn. Tarrés atreia la gent i l'atreia envers Crist.
- e) *La generositat desbordada en la malaltia i en la mort*. Aquí es manifesta el seu amor més gran. Quan Déu ho va disposar, crec que Tarrés va ser encara madurat i purificat per l'amor entregat del Senyor Jesús. Per això, un home tan vital no va defugir de pujar a la Creu. Va ser exactament com Jesús.

Josep M. Rovira Bellosó

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No cobegis els béns d'un altre!

Si el setè manament s'ocupa sobretot del robatori de persones o de l'explotació de la persona, el tema del desè manament és el robatori de coses. Amb aquest manament Déu rebutja el dret del més fort. I, decididament, vol defensar els febles. Avui dia hi ha moltes cobdícies contra les quals el desè manament s'hi encara. Els psicòlegs diuen que hi ha persones que no tenen cap sentit de la propietat de l'altre. Amb aquestes persones la convivència no resulta possible.

El desè manament té molta actualitat, ja que la publicitat ens vol fer veure que, d'allò que comprem, depèn la nostra imatge davant de la societat. Avui dia notem que hi ha una enveja social que augmenta. Hom sent enveja d'allò que l'altre té, de la seva professió, de la seva muller, dels seus fills i del seu èxit. L'envejós s'està sempre comparant amb els altres. No està en contacte amb si mateix, sinó que sempre es defineix només comparant-se amb els altres. I hi surt malparat. Diem que hom es torna pàl·lid d'enveja, i amb això expressem que l'enveja fa mal a la persona, anímicament i corporalment. Li lleva tota l'alegria vital i tota la vivor.

Aquell qui mira de reüll cobejosament la casa i els béns del seu proïsme és persona que té poca autoestima. Fa dependre aquesta d'allò que té, d'allò que guanya i de la manera com vesteix. Jesús respon al desè manament tot advertint-nos que la nostra riquesa hem de trobar-la en nosaltres mateixos: «Procureu-vos bosses que no es facin malbé, reuniu-vos al cel un tresor que no s'acabi; allà els lladres no s'hi acosten, ni les arnes destrossen res. Perquè on teniu el tresor, hi teniu el cor» (*Lc 12,33s*). La cobdícia és la font d'una constant insatisfacció.

La persona agraïda, en canvi, està contenta d'allò que té. La gratitud a Déu i al proïsme per allò que són i que tinc m'allibera de la cobejança malaltissa. Ja Buda deia que el desig és la font de tots els sofriments. Si no sóc envejós, em podré alegrar de la riquesa que trobo en altres persones.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

14. ✚ Diumenge VI de durant l'any. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (ix), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. iii); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. Dilluns. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. Dimarts. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustiniana; sant Porfirí, mr. (309) a l'Àsia Menor.

17. Dimecres de Cendra. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund.

Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Römül, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. Dijous. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

19. Divendres. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. Dissabte. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustiniana, de Castelló d'Empúries. Beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

La eficaz terapia del perdón

En el último capítulo de mi libro, dedicado a las conclusiones terapéuticas, quiero darle unos consejos de cómo ejercitar el perdón que le podrán servir para cualquier situación familiar, por más conflictiva que se presente. Porque, en el fondo, no le dé muchas vueltas: es imposible ser feliz si no perdonamos a los demás.

Fijese, de entrada, en esta observación que le hago: al guardar *resentimiento* le estamos concediendo a otra persona (al progenitor que nos ha victimizado o al hijo que nos ha hecho la vida imposible) la potestad de restringir nuestra felicidad; en realidad le estamos entregando la llave de nuestra felicidad. Mientras que al romper con el resentimiento y optar por el perdón recuperamos la libertad.

Vayamos a lo práctico. Perdonar es la mejor manera de librarse del rencor que usted aún puede guardar en lo más profundo de su corazón. Si se desprende de sus recuerdos dolorosos, usted será plenamente libre; si no lo hace, seguirá siendo esclavo de sus sentimientos de víctima dolida: revivirá continuamente los sentimientos dolorosos que ha vivido.

Los beneficios del perdón han sido desvelados por la ciencia muy recientemente, aunque las religiones desde antiguo siempre lo promovieron y lo han pregonado a lo largo de la historia de la humanidad (para muestras, el Padre nuestro, la oración que hace un par de milenios Jesús enseñó a sus discípulos, y también la muy milenaria enseñanza de la filosofía budista que aboga por perdonar para aligerar el dolor propio).

«Para reducir el odio y otras emociones destructivas —dice el Dalai Lama— hay que desarrollar sus opuestos: la compasión y la bondad. Si de verdad se siente respeto y compasión por los demás, el perdón es mucho más fácil de alcanzar».

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

ORIOl RÀFOLS

Educar en la recerca de sentit

Educar en la recerca de sentit (Fundació Edebé) és el títol d'un llibre pensat per a educadors —des de mestres i catequistes a responsables de grups, mares i pares...—, que ha estat coordinat per Oriol Ràfols. Es tracta d'un treball que ofereix un marc de referència per elaborar projectes d'educació: aspectes a tenir presents en cada edat i quines experiències es poden proposar «per ajudar a descobrir la profunditat que té la nostra vida». I és que, com afirma Oriol Ràfols, «l'educació a la recerca del sentit de la vida no és una qüestió al marge de les finalitats de les institucions educatives: pertany a la seva essència».

Per què creu que hi ha una necessitat d'educar en la recerca del sentit de la vida?

Vivim en una època en què no hi ha cap gran veritat que sigui acceptada per tothom, i en una mateixa societat conviuen diverses visions de la vida. Això planteja dubtes sobre quina opció és la millor i podem arribar a considerar que l'opció que prenguem és indiferent. Des de l'educació, aquesta situació és un repte: com evitar la superficialitat de pensar que tot és igual sense caure en el radicalisme de creure que només jo tinc raó.

Què proposa per a la recerca de sentit?

No es tracta de preguntar-nos pel sentit de la vida, sinó de tenir cura de les actituds que van definint la nostra forma de viure. Per cercar el sentit cal adonar-nos del que experimentem, saber-nos fer preguntes sobre nosaltres i el món que ens envolta i anar-hi donant resposta de forma pràctica.

I quin paper juga Déu, en aquest procés?

La recerca de sentit és un procés que pot desvetllar l'interès per la fe. Més encara, considerem que si no es desperta una actitud de recerca en els nois i les noies, qualsevol proposta feta des de l'Església no podrà arrelar. També estem convençuts que el testimoni de moltes persones de fe ofereix als joves d'avui pistes molt valuoses per aprofundir en la seva pròpia vida.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

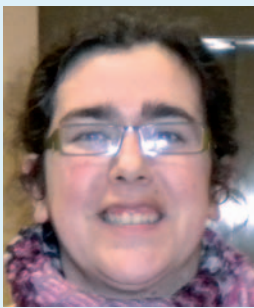
Marta Riera és mestra.

Si et dic Quaresma, tu que em dius?

Naturalment, temps de reflexió, de revisió. Per a mi, es tracta de mirar la nostra interioritat per veure-hi com les conviccions es van arrelant, com es van consolidant en la fe en Jesús. Cercar moments de silenci.

A on et porta això que em dius?

Em porta a continuar un procés interior, en el qual em sento salvada pel Crist. I això és vida.

I Pasqua?

A mi m'ha canviat la vida. És el centre. És la joia de celebrar el Crist, la festa de la salvació, de l'Amor salvador.

Com tens costum de celebrar Pasqua?

M'agrada viure-la en la comunitat en la qual em sento involucrada, en la parròquia. Per celebrar la festa és important que ens posem al servei de les persones que celebrem; si cal fer alguna cosa (llegir, etc.), estar disponible per fer-la, i que tot sigui agradable per a tothom.

Una creu sobre un mapa

El fred i el vent de les 9 de la nit del divendres 29 de gener desafiaven la invitació de la Delegació diocesana de joves. Participar a la pregària per Haití. Però molts, especialment joves, ho vàrem fer. En el sòl d'un espai ample, un mapa de la geografia d'Haití i tots nosaltres al voltant. Uns joves porten una gran Creu que deposen sobre el mapa. Ja som dins del gran misteri del dolor i del sofriment humà. Ja la pregària ens envolta. Unes llumenetes vénen a obrir l'horitzó i ens deixen sentir que la solidaritat humana posarà en peus un poble que la natura i la injustícia humana han durament castigat.

Silenci. Ve la lectura dels fets dels... haitians. I, com el Jesús davant del sofriment i de la mort, murmurem cantant en cànon «a les teves mans, Pare, encomano el meu esperit». La frase repetida penetra en les nostres interioritats. Ja no podem anar enrere... tot té sentit. «Que els vostres cors s'asserenin...» ens diu la Paraula proclamada. La pregària és serenor: no estem fora de joc, sinó que estem en el cor de la humanitat salvada. Mal-

grat les qüestions. Ens ho confirma el germà Joan, bisbe diocesà, creient entre els creients, «bàcul» ferm en la pertorbació.

Sorgeix el més bonic dels credos: «Déu és amor... no tinguis cap por». Ho cantem i repetim. En un paper escrivim els nostres desigs, pregàries de serenor, els deixem sobre el mapa mentre cantem «Beneïts sou els pobres, perquè és vostre el Regne del cel.» Intens temps de pregària d'una gran qualitat: en la preparació, en la forma, en la participació. Us ho agraïm!

► A la campanya d'aliments per a gent necessitada que es va fer a les parròquies del Pont de Suert i Vilaller en les passades festes de Nadal, es van recollir un total de 500 kilos. Com es pot comprovar s'ha tingut un boníssim resultat. I els dies 19 i 20 de gener, dins de les festes de sant Sebastià, els diners recollits a les col·lectes de les misses, s'han destinat per ajudar a la gent d'Haití, afectada pel terratrèmol que han patit. En total, s'han recollit 1.345,20 €. Tot plegat, un motiu d'agraïment i d'ànims per a tots, per continuar amb gestos de comunitat amb germans necessitats.

Agenda

Dilluns 15 de febrer.—A les 18 h al Conservatori de música de Lleida, conferència del P. Jordi-Agustí Piqué, monjo de Montserrat i músic, amb el títol *Olivier Messiaen i la música-color. De la contemporaneïtat a la transcendència.*

Dimarts 16 de febrer.—A les 20 h, a la Mariana, curs de formació organitzat per l'Hospitalitat de Lourdes: *La moral de la persona*, dirigit per Mn. Jordi Pardell.

Dimarts 16 de febrer.—A les 20 h, a la parròquia de Sta. Teresina, grup mensual de pregària.

Dimecres 17 de febrer.—Dimecres de Cendra, inici del temps de Quaresma. Per a la litúrgia de la imposició de cendres, consulteu els horaris de les parròquies.

Dimecres 17 de febrer.—De 18 a 19 h, a la parròquia de Sta. Teresina, grup de pregària, Vida Creixent.

Dijous 18 de febrer.—De les 19.30 a 20.30 h, a la parròquia de Sta. Maria Magdalena, grup de pregària.

Divendres, 19 de febrer.—A les 22 h, a la Mariana, Taller pràctic: *De viatge cap al nostre interior*, per a joves.

Dissabte 20 de febrer.—Recés per a catequistes, organitzat per l'arxiprestat de Gardeny.

Dissabte 20 de febrer.—A les 10 h, a la Mariana, assemblea anual G.O.A. de Lleida.

Dissabte 20 de febrer.—A les 17 h, a la Mariana, curs de 1-2 Corintis, dirigit per Mn. Daniel Turmo.

Diumenge 21 de febrer.—Via Crucis al Sant Crist de Balaguer de Seu Vella. Viatge en autocar. Cal inscriure's a les respectives parròquies.

Del 22 al 26 de març.—Exercicis espirituals per a adults. A la Mariana. Dirigits pel P. Jaume Sidera C.M.F. Organització i inscripció: Grups d'Oració i d'Amistat. Tels. 973 261 090 i 652 180 687.

17 i 18 d'abril.—Els Grups d'Oració i Amistat de Lleida organitzen un peregrinatge a Castelló. Preu: 110 €. Inscripcions: Rosa Carrera, 973 261 090 / 652 180 687.

EL SETRILL

La por

La por. No la por de fantasmes, sinó l'altra. Aquella que sentim quan es posa en qüestió coses que creiem o esperem. Tant en l'àmbit civil com en el religiós. Hi ha creients, preveres i religiosos que són d'una integritat i fidelitat gairebé perfecta quan es tracta d'acceptar dogmes i d'observar preceptes i normes que «mana» l'Església. Tanmateix, no deixa d'interpel·lar el que aquestes mateixes persones manifesten un plec de pors, sovint inconfessables.

Les més corrents serien: por a desagradar els que manen, por a degradar la pròpia imatge, por d'ésser vist com persona progre o sospitosa, por a perdre un càrrec o a no obtenir-lo, por a no fer les coses com sempre s'han fet, por a sortir dels canons establerts, por al què diran, etc., etc. En últim terme, pors a moltes «tempestes». És molt possible que moltes d'aquestes pors tinguin algun aspecte malaltís. Semblaria, però, que no són fruit d'una fe en Jesús.

Penso en el relat de la tempesta calmada, on sembla que Jesús relaciona justament la por amb la fe. «Per què sou tan covards? Encara no teniu fe?». Així, doncs, l'enemic de la fe no sembla pas ser l'heretgia, ni el no compliment de normes i preceptes, ni tampoc el pecat... sinó la por.

Josep Alexandre Baró Ania
Delegat del Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida